

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1900. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.
Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διασπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ἐπὶ πολὺ τὴν κοινὴν γνώμην, τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τοὺς πολιτευομένους, ἡ πρότασις τὴν ὁποίαν ὁ δημοτικὸς σύμβουλος κ. Ἐβλιν ὑπέβαλε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀθηνῶν περὶ ἀναθεώρησης τοῦ Συντάγματος. Ποικίλαι ἐξηγήθησαν γνώμαι ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης καὶ πάντες σχεδὸν ἐκ τῶν ἐξευγκόντων τὰς γνώμας τῶν συμφωνούντων, ὅτι, ὅπως ἔχουσι σήμερον τὰ ἑσωτερικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἀπαραίτητος καθίσταται ἡ λήψις φροντίδος τινὸς πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων. Ὁ κ. Ἐβλιν καὶ πολλοὶ ἄλλοι φρονοῦσιν ὅτι ἡ Ἐθνικὴ συνέλευσις εἶναι τὸ μόνον μέσον τῆς θεραπείας. Ὁ κ. Δηλιγιάννης καὶ ὁ κ. Δραχούμης ἀποκρούουσιν ὡς ὀλεθρίαν τὴν σύγκλησιν συνελεύσεως· ὁ δὲ κ. Δεληγεώργης εὐρίσκει τὴν πρότασιν τοῦ κ. Ἐβλιν ἀσφαλῆ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ὑποδειχθῶσι πρῶτον τὰ ζητήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἀσχοληθῇ ἡ συνέλευσις. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἐθνικῆς συνελεύσεως πασιφανῶς καταδεικνύεται ὅτι, ὅπως διοικεῖται τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρίσῃ πρὸς τὴν πρόσδον καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν εὐμερίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐξ ἄλλου δὲ τὴν προστασίαν τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν. Ἡ ἀναισθησία, ἥτις κατέλαβεν ἡμᾶς ἐκ τῆς κομματικῆς διοικήσεως, τῆς ἀσυνειδήτου σπατάλης τοῦ δημοσίου πλούτου καὶ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων εἰς ἀσκόπους ἐπιχειρήσεις καὶ ἐπιδείξεις, ἀπενέκρωσε πᾶν ἰδωδὲς ἐθνικὸν αἶσθημα καὶ πᾶσαν εὐγενὴ ἰδέαν πρὸς μεταρρύθμισιν καὶ ἀνύψωσιν τοῦ ἐθνικοῦ γοήτρου. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁσάκις εὐρεθῇ τις πονῶν διὰ τὴν κακὴν τοῦ τόπου κατάστασιν δὲν συγκεντροῦμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν περὶ τὴν ἐξέτασιν πῶν λεπτομερειῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπιτιθέμεθα καὶ ἀποδίδομεν εἰς τοὺς ὑψούντας φωνὴν ὑπὲρ τῆς κινδυνευούσης πατρίδος αἰλας ἰδέας καὶ ἄλλους σκοποὺς κρυφίους. Καλὰ ! Ἴσως νὰ μὴ συμφέρῃ ἡ σύγκλησις Ἐθνικῆς συνελεύσεως. Εἶναι ὁμως ἀλήθες ὅτι βαδίζομεν τὸν κατήφορον ; Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ διοίκησις, ἡ παιδεία, ὁ κλῆρος, ἡ δικαιοσύνη, ἡ δημοσία ἀσφάλεια κτλ. εὐρίσκονται εἰς ἐλκετὸν καὶ ἀξιοθρήνητον σημεῖον ; Κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Τούτου ἕνεκα ἕκαστος ἀναλαμβάνων τὴν διοίκησιν ἐνὸς ὑπουργείου νομοθετεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν ὑποθέτων ὅτι ἀναμορφώνει τὸν κλάδον, ἕτερος διαδεχόμενος αὐτὸν τὰ ἀναποδογυρίζει ὅλα κατ' ἰδίαν γνώμην. Ὅθεν πρέπει νὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς ὁλοὺς καὶ ἕκαστος νὰ ἴσταται εἰς τὸ ἀξίωμα ἐν ᾧ ἐκλήθη ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι προστατεύεται ὑπὸ νόμων καὶ οὐχὶ ὑπὸ εὐνοϊῶν καὶ ὅτι ἡ θέλησις τοῦ διαγράφεται ὡσαύτως ὑπὸ νόμων καὶ ἐντὸς ὁρισμένων ὁρίων. Ἄν εἰς τὸν συμφέροι ἡ σύγκλησις Συνελεύσεως ἂς εὐρεθῇ ἄλλη λύσις, εἶναι

ἀδύνατον ὅπως βαδίζῃ τὸ Κράτος σήμερον νὰ ὀρθοποδίσῃ.

Τὴν πρότασιν μου περὶ συγκλήσεως Ἐθνικῆς Συνελεύσεως (λέγει ὁ κ. Ἐβλιν) καὶ ὡς ἀρίστον ἐμέμφθησαν τινές, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὤρισαν ποῖα εἶναι τὰ κακῶς ἔχοντα καὶ κατὰ τί εἶναι ἀναθεωρητέον τὸ Σύνταγμα. Ἀλλ' ἡ πρότασις μου ὑπεβλήθη εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἔαν εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐκφράσῃ μίαν ἀπλὴν εὐχὴν, βεβαίως δὲν εἶναι σῶμα ἀρμόδιον ὅπως ἐπιληφθῇ πολιτικῆς συζητήσεως. Ἡ θέσις αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ θέμα εἶναι περίπου ὅτι ἡ θέσις μέλους οἰκογενείας βλέποντος νοσοῦσαν τὴν μητέρα. Ὡς αὐτὸ εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐκφράσῃ εὐχὴν περὶ συγκροτήσεως ἱατρικοῦ συμβουλίου, χωρὶς ἐντεῦθεν τὸ παράπαν νὰ εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐκφράσῃ καὶ γνώμην περὶ τῆς φύσεως τῆς νόσου, ἢ περὶ τῆς θεραπείας, ἢ πρέπει τὸ συμβούλιον τῶν ἱατρῶν νὰ ἐπιβάλῃ, οὕτω καὶ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ πᾶς πολίτης Ἑλλήν δύναται νὰ μορφώσῃ γνώμην, ὅτι νοσεῖ τὸ Κράτος καὶ νὰ ἐκφράσῃ εὐχὴν ὅπως κληθῶσιν οἱ ἀρμόδιοι, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ ἔχῃ καὶ ἀρμοδιότητα ὅπως χαρακτηρίσῃ αὐτὸ τὴν νόσον καὶ ἐπιβάλῃ αὐτὸ τὴν θεραπείαν. Ἡ δ' ἐμὴ πρότασις εἶχε παντὸς τὴν ἔννοιαν ν' ἀφυσπνίσῃ τὸ κοινὸν ἐκ τοῦ ληθάργου· νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Μετὰ τὴν χρεωκοπίαν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βαδίζομεν ἐκ νέου τὴν ὁδὸν τῆς σπιτάλης· μετὰ τὴν πείραν τοῦ 1897 δὲν δύναμεθα νὰ μένωμεν καὶ πάλιν ἀμέριμνοι καὶ ἀπράσκειοι· μετὰ τὴν καθ' ὅλα τὰ σημεῖα ἐπελθούσαν κατὰπτωσιν ἐπιβάλλεται ἡ ἀνοικοδόμησις καὶ δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ στέρξῃ τὸ ἔθνος μοιραίως τὸν ὀλεθρον χωρὶς ν' ἀποπειραθῇ καὶ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ τάχα δὲν δύναται ἡ διόρθωσις νὰ ἐπέλθῃ ἄλλως ἢ διὰ συγκλήσεως Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Δύναται ἴσως, ἀλλ' ὑπὸ ὁρους περ' ἡμῖν ἀνυποστάτους. Ἡ Βουλὴ δὲν ἐζήτησε κατὰ δύο συνεχεῖς περιόδους τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 107 ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος, οὐδὲ εἶναι ἐκ τοῦ Συντάγματος καθωρισμένη ἡ ἑκτασις τῶν ἀναθεωρητικῶν δικαιωμάτων αὐτῆς. Τὴν ἐκ τῶν ρητῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος ἐπιβεβλημένην ὁρᾶσιν τοῦ Στάθματος παρεκώλυσε τὸ «ἄγραφον ἔθιμον». Ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως ἡμερῶν πολιτικῶν ἡθῶν, οὐδέποτε οἱ ἐκ περικοπῆς κυβερνῶντες ἠθέλησαν νὰ συναντηθῶσι καὶ πρὸς ἀλλήλους συνομολογήσωσιν ὑποχρεώσεις ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ κυβερνᾶν, χάριν τοῦ κοιντοῦ καλοῦ καὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται ὅπως αὐτὸς οὗτος ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς σκεφθῇ καὶ ἀπορρίψῃ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ σωτηρίας, καὶ διὰ τοῦτο κρούεται ὁ κώδων.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Εἰς Τραπεζοῦλον ἔδραν τοῦ μουδίστη Ζαγορίου ἐτέθη ὁ θ. μέλιος πρὸς ἰδρύσιν διοικητηρίου δαπάναις τῶν κατοίκων.

Ἡ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ἐν Πρεβέζῃ καὶ Λούρῳ ὑποστάτων ζημιῶν ἰδιωτῶν συστάσα ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μουχιδίν βέη, ἐπισκεφθεῖσα τὴν Πρεβέζαν καὶ τὴν Φιλιπιάδα ἐπανήλθεν εἰς Ἰωάννινα καὶ καταγίνεται εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐκθέσεώς της. Ἀγνωστον ὁμως ὅποια

εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης καὶ ἔαν αὕτη ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς παραστάσεις τῶν παθόντων κατοίκων, διότι εἰ καὶ παρήλθον δύο ἔτη καὶ πλέον δὲν ἐλήφθη οὐδὲν μέτρον πρὸς ἀνακούφισιν τῶν κατοίκων. Καταρτίζονται ἐπιτροπαί, εὐρίσκονται αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς ἐσφαλμέναι, γίνεται νέα ἐπιτροπὴ καὶ τίποτε πλέον. Ἄς εὐχθῶμεν ὅτι τὴν θὰ λάβῃ ἐν τέλος ἡ ὑπόφασις αὕτη.

Διὰ τὴν πλειοδοσίαν τοῦ Ἰμῶρου Ἰμπλιακίων ἐν Βερατιῷ ὠρίσθη χρόνος ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 9ης Ἰουλίου, διὰ δὲ τὴν κατακύρωσιν ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουλίου μέχρι τῆς 5ης Αὐγούστου.

Ἀγξάντος ἤδη τοῦ ὠρισμένου χρόνου τῶν δύο μελῶν τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων, τοῦ πολιτικοῦ καὶ ποινικοῦ τμήματος, ἐνηργήθησαν αἱ κατὰ τὸν νόμον νέαι ἐκλογαί· ἐπέτυχον δὲ τῆς πλειοψηφίας διὰ μὲν τὸ πολιτικὸν τμήμα ὁ Β. Χασιδίν βέης Ζαῆς Φερὴτ βέης ὁ καὶ ἄλλοτε τοιοῦτος, διὰ δὲ τὸ ποινικὸν ὁ καὶ τέως τοιοῦτος κ. Ι. Χριστιάδης· ὁ δὲ διορισμὸς αὐτῶν ἐπεκυρώθη καὶ πρὸς τῆς Α. Ε. τοῦ Γεν. ἡμῶν Διοικητοῦ.

Τὴν 23ην παρελθόντος Ἀπριλίου ἡ ἐκ τοῦ χωρίου Τσαμαντᾶ τῶν Φλιατῶν Παρασκευὴ Γιώργου Μπότσου, ἥς αἱ φρένες εἶχον διαταραχθῇ πρὸ πέντε μηνῶν, εὐρεθεῖσα μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἡτοκτόνησε διὰ περιστροφῆς.

Εἰς τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Πάργης στρατιωτῶν προσεβλήθη ὑπὸ εὐλογίας πρὸς ἄνετον δὲ αὐτοῦ θεραπείαν καὶ παρακώλυτιν τῆς μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας ἐλήφθησαν κατεσκευασμένως τὰ κατάλληλα μέτρα, καὶ ἀπεστάλη ἐκεῖ ἀκούσας ποσότης διμαλίδος· συνάμα δὲ καὶ ἐκ Κῶν) πόλεως ἐζητήθη νέα δαμαλίς, διὰ τῆς ὁποίας ἐνεβολιάσθησαν οἱ ὑποποτι ἐκ τῶν στρατιωτῶν.

Τὰ εἰς τὸν λιμένα τῆς Πρεβέζης προτεγνίζοντα Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια παραδόξως συναγωνίζονται μεταξύ αὐτῶν. Τὸ ἀτμόπλοιον «Πήλαρος» παρέλαβεν πρὸ τινος ἐπιβάτας μέχρι Πειραιῶς ἀντὶ 7 1/2 γροσίων. Τὴν ἐπιοῦσαν δὲ καθὼς διαδίδεται τὰ ἀτμόπλοια ἄλλης ἐταιρίας παρέλαβον ἐπιβάτας διὰ τὸ διήμερον τοῦτο ταξείδιον ἀντὶ 2 1/2 μόνον γροσίων.

Εἶχομεν γράψαι εἰς προηγούμενον φύλλον ὅτι ἐξηφάνισθησαν οἱ κατάλογοι τῆς βαθμολογίας τῆς Ζωσιμαίας. Ὁ μητροπολίτης Ἰωαννίνων μετὰ τῶν ἐφ' ἡρῶν ἐδημοσίευσαν εἰς τὸ γυμνάσιον προκήρυξιν δι' ἧς ἐκάλουν τοὺς μαθητὰς νὰ δηλώσωσι τίνες οἱ προβάντες εἰς τὸν ἐξαφάνισμὸν τῶν καταλόγων. Οἱ μαθηταὶ τῆς τετάρτης γυμνασιακῆς τάξεως οἵτινες εὐδάρκως εἶχον συνυποσχθῇ νὰ συμμερισθῶσι τὰ πάντα ἐξέσχισαν τὴν προκήρυξιν καὶ ἐποδοπάτησαν αὐτήν. Συνελθούσα ἡ ἐφορὰ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπολίτου διέλυσε τὴν τετάρτην γυμνασιακὴν τάξιν καὶ οὕτω οἱ 36 μαθηταὶ αὐτῆς ἐτιμωρήθησαν διὰ τὴν ἀσεβειάν των ταύτην μὴ ὑποβλήντες εἰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις. Δικαίως.

Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν ὅτι οἱ ἐκ τῆς Λάκκας τοῦ Σουλίου Γ. Οἰκονόμου, Η. Γούσης, Α. Εὐθυμίου, καταδιώκονται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν Φιλιπιάδος διὰ τὸν φόρον ἐνὸς Ὀθωμανοῦ. Ἐκ τούτων ὁ Γ. Οἰκονόμου ἐκ τοῦ χωρίου Παπαδάταις ἕνεκα τῆς καταδίωξεως τῶν ἀρχῶν κατέ-

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Αφίκετο ἐκ Ρουφίτζε τοῦ Πωγωνίου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κων/πολιν ὁ κ. Β. Ζώνιας καὶ εἰς Θεσσαλονίκην ὁ κ. Χ. Μακρῆς.

— Τὸν ἐν Πειραιεὶ σθεναρὸν ἡμῶν φίλον κ. Ἀθ. Πετρίδην ἐπισκέψθη πρὸ τῆς εἰς Ἀθηνῶν ἀναχωρήσεώς του ὁ Κεμάλ βέης καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ περὶ διαφόρων φιλολογικῶν ζητημάτων ἀφορῶντων τὴν ἡπειρον καὶ Ἀλβανίαν. Παρὰ τοῦ κ. Πετρίδου ἐμαθεν ὁ Κεμάλ ὅτι πράγματι ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ εἶνε κλάδος πρᾶγματι Ἀλβανικὸς ἐκ Βυζαντίου ἔλκων τὴν καταγωγήν καὶ οὐχὶ ἐξ Ἰκονίου ὡς ἀναφέρεται εἰς τινὰς ἱστορικοὺς. Ὁ Κεμάλ πολὺ ἠυχαριστήθη ὅτι καὶ ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ δὲν κατέγεται ἐξ Ἰκονίου. Ἐθεώρει τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς εἶπεν, ἐρίστην ὅστις ἐπέβη τὴν καρδίαν του.

— Αφίκετο ἐκ Δολιανῶν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Προῦσαν ὁ κ. Βασίλ. Χρήστου, ἐκ Παπίγκου διὰ Σεργίου ὁ κ. Ἰω. Μεροζανόπουλος, ἐκ Σταριτσάνης οἱ κ.κ. Χρ. Π. Νουτσόπουλος, Χρ. Πριζώνης καὶ Περικλ. Δ. Παποδάτος καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Βουκουρεστίου, ἐκ Μολίστης οἱ κ.κ. Βασίλ. Γκουβέλης καὶ Σπ. Χαρισιάδης διὰ Κάιρον καὶ Β. Μακάριος διὰ Βλαχίαν, ἐκ Κονίστης οἱ κ.κ. Ν. Μπίκας καὶ Σωτ. Σέτας διὰ Βουκουρεστίου.

— Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Μουσταφᾶ πασᾶς, περὶ οὗ προηγουμένως εἶχον γράψαι, ἀφίχεται ἐκ Κων/πόλεως ὅπου εἶχε μεταβῆ, καὶ διαμείνας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ ξενοδοχεῖον Μινέρβα-Κόνιτσα ἀνεχώρησεν ἐπανέρχόμενος εἰς Ἰωάννινα.

— Αφίκετο ἐξ Αἰγύπτου ὁ ἐκ Τσεπελοῦ λαμπρὸς μηχανικὸς κ. Ἀρίστιππος Κουσίδης, ἐκ Ρουμανίας ὁ ἐκ Παπίγκου κ. Στέργιος Χατζόπουλος καὶ ἐκ Τσερβαρίου ὁ κ. Γεώργιος Βαζάκας μετὰ τῆς κυρίας του.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ρουμανίαν ὁ ἐκ Κουκουλίου κ. Κωνστ. Καρατζᾶς ἱατρός.

— Αφίκετο ἐκ Κων/πόλεως καὶ ἀνεχώρησε διὰ Πάπιγκον ὁ κ. Παναγ. Πρωτοσύγκελος τελειόφοιτος τῆς νομικῆς.

— Αφίκετο ἐξ Ἰωαννίνων ὁ κ. Ν. Σαλαμάγκας μετὰ τῆς κυρίας του καὶ τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ κυρίας Περονᾶ καὶ ὁ κ. Ἰω. Βλέχας.

ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Περὶ τῆς περιφύμου Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς ἐπικαλουμένης «Υψηλῆς Πέτρας» παρ' Ἀθανασίου Πετρίδου σχολάρχου Πειραιῶς, Ἠπειρώτου.

Ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ἠπείρου» πρό τινας ἐδημοσιεύθη πραγματεία περὶ τῆς περιφύμου Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς «Υψηλῆς Πέτρας» ἐπικαλουμένης, ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἀργυροκάστρου καταγομένου, τελειοφοίτου τῆς Ἱατρικῆς, κ. Θωμᾶ Γρηγ. Πετρίδου. Εἰς τὴν ἀρκετὰ καλὰ γεγραμμένην ταύτην πραγματείαν παρατηροῦνται ἱστορικαὶ τινες ἐλλείψεις.

Ἐν πρώτοις τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀνιδρυτὴν τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, σαφῶς παρίστησι τὸ χρονικὸν Δρυσιδίος, ὅπερ ὁ Σύλλογος «Παρνασσός» ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις αὐτοῦ ἐδημοσίευσε· γέγραπται δ' ἐν αὐτῷ τάδε περὶ τῆς ἀνιδρύσεως τῆς Μονῆς. «Ἐπέρασαν δὲ εἰρηνικὰ οἱ ἄνθρωποι ἕως εἰς τὸν καιρὸν Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου. Οὗτος δὲ ὁ βασιλεὺς ἀκούων ὅτι νεύριοντο δώδεκα σφῆται εἰς τὸν πάτον τοῦ Δροϊνικοῦ ὄρους, ἐστειλε καὶ ἔκτισεν ἕνα ναόν, μικρόν μὲν, ὅμως πολλὰ ὠραῖον, εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πέτραν πλησίον τῶν Σκητῶν, καὶ διώρισε ἡχαρίσματα πολλὰ νὰ ᾗαι εἰς αὐτὸν τὸν ναόν, ὡς τὸν τόπον τῆς Γάρδης μετὰ τὴν κλεισούραν τῆς Ζωΐλλας καὶ Χωμύλλης». Ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται καθαρὰ ὅτι αἱ Σήται ἦσαν πολὺ πρότερον τῆς Μονῆς· ἀκμάζουσιν ἐν φήμῃ, ἥτις ἐφθασε μέχρι τῶν ἀκοῶν τοῦ Πωγωνάτου, ὅστις διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε τὴν ἀνέγερσιν ναοῦ μικροῦ μὲν, ἀλλὰ πολὺ ὠραίου πλησίον τῶν Σκητῶν, εἰς θείαν Ὑψηλὴν Πέτραν καλουμένην· ἐχάρισε δὲ εἰς αὐτὸν, τὸν τόπον τῆς Γάρδης (Γαρδικίου σήμερον) μετὰ τὴν κλεισούραν τῆς Ζωΐλλας (Ζουλάται σήμερον) καὶ Χωμύλλης (Χουμελίτσα σήμερον). Ἐκ τούτων γίνεται φανερόν ὅτι ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων τῆς στ'. Μ.Χ. ἑκατονταετηρίδος αἱ περιφέρειαι τοῦ Γαρδικίου, Χουμελίτσας καὶ Ζουλατίου διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου· ἀλλ' ἄγνωστον ποῖαι σχέσεις διετέλουν μετὰ αὐτοῦ· δηλαδὴ ὁποῖας συνεισφοράς οἱ κάτοικοι εἰς τὴν Μονὴν συνεισέφερον, ποῖας ὑπο-

χρεώσεις εἶχον πρὸς αὐτὴν κλ. Ταῦτα δὲ πάντα ἀνετράπησαν μετὰ τὴν κατάκτησιν τῶν Τούρκων, καὶ τὴν μεταβολὴν τῆς θρησκείας τῶν κατοίκων· διότι καὶ οἱ Γαρδικιώται καὶ οἱ Ζουλαῖται ἐγένοντο Μωαμεθανοὶ καὶ τότε μετεβλήθη ἡ θέσις· ἐν ᾧ οἱ Γαρδικιώται ἦσαν τοῦ Μοναστηρίου πελάται πρότερον, ὕστερον ἐγένοντο προστάται αὐτοῦ, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ Μονή, ἐθεωρεῖτο τόπος Γαρδικίου πλέον καὶ οὐχὶ τῆς Μονῆς διεφιλониεῖτο δὲ παρὰ τῶν Μωαμεθανῶν ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς ὡς γράφει καὶ ὁ κ. Θωμᾶς· ἀλλὰ ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει» κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον· ἄλλα μὲν ἐσκέπτοντο οἱ Μωαμεθανοὶ ἄλλα δὲ ὁ Θεὸς διετάξε καὶ οὕτω μένει καὶ μενεῖ ἐς αἰὲ τὸ Μοναστήριον, διότι Θεὸς διοικεῖ τὸν κόσμον καὶ οὐχὶ οἱ ἄνθρωποι.

Τὸ Δροϊνικὸν ὄρος, τὸ ἐν τῷ χρονικῷ ἀναφερόμενον σήμερον ὀνομάζεται Σοπότι, καὶ φαίνεται ὁ πάτος τοῦ ὄρους τούτου, παρ' αἱ Σκηταί, καλεῖται σήμερον Τσάπου. Ἀλλὰ διὰ τί ἔχει τὴν ὀνομασίαν ταύτην, δύσκολον νὰ ἀποφανθῇ τις ἐπιστημονικῶς. Ἀλλ' ἐπανελθόμενος εἰς τὴν ἱστορικὴν σειρὰν τοῦ Μοναστηρίου, ὅπερ διετηρεῖτο εἰς οἷαν κατάστασιν προώρισται ὑπὸ τοῦ Πωγωνάτου (α), ὡς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν κατὰ τὸ χρονικόν, ἕως Ἀνδρονίκου τοῦ Αὐτοκράτορος, τοῦ ἐπικληθέντος Εὐεθέμονος, ὅστις ἐπεχείρησεν ἀνιδρύσιν τῆς Μονῆς νέαν ἐκ βάθρων κατὰ τὸ χρονικόν, παρ' ᾧ ἀπαντῶσι τάδε «Οὗτος οὖν ὁ εὐεθέμων βασιλεὺς ἀκούων τὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἐγένοντο εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πέτραν, νεύθους ἐστειλε καὶ ἀνήγειρε τὸν ναὸν ἐκεῖνον ἐκ βάθρων, ὅτι ἦτο μικρὸς καὶ τὸν εὐθαγασε περικαλλῆ καὶ ὠραῖον σκεπάζων αὐτὸν μετὰ μύλων ὅθεν εἰς τὸν ὁποῖον ναὸν ἔδωκε καὶ αὐτὸς πολλὰς χάριτας.»

Τῶν χαρίτων τούτων ἦν ἕως καὶ ὁ καθορισμὸς ἔδρας ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἀρχιερέως Δρυϊνοῦ πόλεως, ᾧ ἔδωρησάτο καὶ χωρία ἀναγραφόμενα ἐν τῷ χρονικῷ, ὡς ἔξῃς. «Τὰ δὲ χωρία Μισχοῦ-κλέριον, Στεπέζι, Ἐλευθεροχώρ, Πέτσα, Μουρζίνα, Κρόγγου, Δροβιὰ καὶ Λεσινίτσα μετὰ τὰ καλύδια τοὺς (6) νὰ ᾗαι ὑπ' αὐτὸν τὸν Ἀρχιερέα (γ) ὅπου νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε ἕκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ αὐτὸ μαζὶ μετὰ αὐτὰ τὰ χωρία του, εἰς τὸ νὰ μὴ ἐμβαίνει ἄλλος ἄρχιερεὺς εἰς αὐτά, τὰ ὅποια ἦτον πρότερον ὑποκαείμενα τοῦ Ἁγίου Δρυϊνοῦ πόλεως καὶ καὶ πάσης Χαονίας (δ).

«Πλησίον δὲ τοῦ Μοναστηρίου τούτου εὐρίσκοντο σπήλαια καὶ ἐκατοικοῦσαν εἰς αὐτὰ Ἀσκηταὶ ἰβ' καὶ Καλογρηαὶ Ο'. Καὶ ὅτι εἰς τὸν Κεραλόδρυτον ἦτον ἕνας ὄρις, καὶ ἄνθρωπος δὲν ἤδυνάτο νὰ περάσῃ. Οὕτως ὁ ὄρις Ἀσκάκιος ἐπῆραν ἕνα σταυρὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε τῆμιον ξύλον καὶ ἀγίασμα εἰς ἀγγεῖον, καὶ κενὸς ἐπλησίασεν, ἐτρέξεν ὁ ὄρις νὰ τὸν καταπῇ καὶ αὐτὸς τοῦ ἔδωκεν εἰς στόμα τὸν τίμιον σταυρὸν καὶ τοῦ ἔρριψε καὶ τὸ ἀγίασμα καὶ εἰμεινε ψίφιος (ε) καὶ οὕτως ἡλευθερώθησαν οἱ

(α) Ἐκ τοῦ Πωγωνάτου τούτου ὀνομάσθη καὶ Πωγωνιανὴ ἡ ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ χρονικῷ.

(β) Ἰδε χρονικὸν Δρυσιδίου (σελ. 30—31) ἐκδ. Ἀθην. 1871 τύποις Συλλόγου Παρνασσού. Ἐν αὐτοῖς γίνονται τὰ ἀκριβῆς σχόλια.

(γ) Ἀρχιερεὺς δὲ τότε ἦν ὁ Ἀθανάσιος, περὶ οὗ λόγος ἐν τῷ χρονικῷ· πολλὸς ὅτι μετῴχῃ εἰς προσκύνειν τοῦ βασιλέως Ἀνδρονίκου οὕτως ἐφειλέτο τὴν ἀγάπην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε θεωρεῖται καὶ χρίτων ἐνε-ἐνεπλήσθη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ χρονικῷ.

(δ) Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Δρυϊνουπόλεως ποὺ ὑπῆρχεν ἡ ἔδρα τοῦ Ἀρχιερέως, ἄγνωστον κατὰ παράδοσιν ὅμως λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὸ χωρίον Πισκοπὴ τῆς ἐπαρχ. Ἀργυροκάστρου ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα «Πισκοπὴ» προήλθεν καὶ ὡς φαίνεται ἐκ τῆς «Πισκοπῆς» ταύτης ἐγένετο ἡ μετέπειτα τῆς ἔδρας τοῦ Ἀρχιερέως εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου· ἐκείθεν δὲ εἰς Ἀργυροκάστρον, ἀλλὰ τότε τοῦτο ἐγένετο εἶνε ἄγνωστον ἐν τῇ ἱστορίᾳ μέχρι τοῦ νῦν· ἴσως ἐν τῷ μέλλοντι εὐρεθῇ τι μνημεῖον, χρήσιμον πρὸς διαφωτισμὸν ἱστορικόν.

(ε) Ἀνάλογόν τι παρίστα ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Δονάτου ἐν Σερραῖς τῆς Ἐπαρχ. Δελφίνου γινόμενον περὶ οὗ ἄλλοτε ἐγράφημεν ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ἠπείρου».

ἄνθρωποι ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν δράκοντα. Καὶ μαρτυρῶν τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἐστειλεν ἄνθρωπον καὶ ἐκλείσει τὸ νερόν μετὰ ἐξοδὰ βασιλικά καὶ μετὰ ἡνίκαις μεγάλα, καὶ ἐσηκώθη τὸ νερόν καὶ ἐνθίχθη μύλους καὶ τοὺς ἀφίερωσεν εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου πρὸς κυβερνήσιν τῶν αὐτῶν Ἀσκητῶν. Καὶ ἐνταῦθα λήγει ἡ τοῦ Μοναστηρίου ἱστορία. Τὸ δὲ χρονικόν ἔχει ἀκόμη καὶ δύο παραγράφους, ἀφορῶντας γενικῶς τὴν Ἠπειρον καὶ ἔπειτα λήγει ἀτυχῶς. Τούτους ἐκρίναμεν καλὸν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅπως παρακατιόντες προσθέσωμεν καὶ ὁμιλῶδες ἄσμα θρηνητικόν, περιγράφον τὴν ὑπὸ τοὺς Τούρκους κατάστασιν τῶν Χριστιανῶν ἐν Ἠθρηνητον οὕταν. Ὡσαύτως ποιησόμεθα λόγον καὶ περὶ τῆς λήξεως τοῦ χειρογρογράφου χρονικοῦ καὶ τινῶν ἄλλων χειρογράφων καὶ μετὰ ταῦτα δίδομεν τέλος εἰς τὴν παρούσαν πραγματείαν. Ἐξακολουθοῦμεν δὲ τὰ τοῦ χρονικοῦ ἐφεξῆς.

«Καὶ ἕως εἰς τὸν καιρὸν Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου ἦσαν οἱ ἄνθρωποι καθὼς ἤθελαν καὶ καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἦλθον οἱ Ἀγαρηνοὶ εἰς ταῦτα τὰ μέρη, καὶ μὴ ἀκούοντες οἱ Χριστιανοὶ καμμίαν δύναμιν εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν· Βασιλεῖον ὑπῆγαν καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτοῖς καὶ ἔδωκεν ὠρισμὸν ὁ Μπεγλέμπεης, ὁρίωντες εἰς Μοναστήρια καὶ χωρία νὰ ἔχωσιν ἐξουσίαν, καθὼς καὶ πρότερον, καὶ νὰ γραφῶσι σπαχί-πδες, ὅσα χωρία ἤθελον· καὶ οὕτως ἐγράφησαν οἱ Κολοριανοί, Στοιγιανναῖοι, Ἀγιαντριᾶδες, Δοξάται, Ἐπισκοπιανοί, καὶ ὕστερον οἱ Ζερνδάδες, Χρυσόδαλοι, Τεργιαχάται, Ζωΐλάται, Γαρδικιώται καὶ Κακοστᾶτοι, κατεῖρηνενσαν οἱ πτόποι.» (α).

(α) Ὁ χρονογράφος παρέλιπε νὰ σημειώσῃ καὶ τὰς Δροβιανὰς εἰς τὴν σειρὰν τῶν Χριστιανῶν σπαχίων, οἵτινες εἶχον ἰδίαν σημαίαν Χριστιανικὴν ἔχουσαν εἰκόνα Ἁγίων τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς ᾧ τὴν ἐνορίαν ἄνθεν ἕκαστος· διότι κατ' ἐνορίαν φαίνεται, ἐγγραφον σπαχίπδες ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Ἁγίου. Τὸ ἔθιμον τῶν σημαίων διατηρεῖται καὶ νῦν ἐν τῇ ἐμῇ πατρίδι Δροβιανῇ· ἐν ᾗ οἱ τοῦ ἔτους ἀνοφιοῦνται αἱ σημαίαι, τὰ Φῶτα καὶ τὸ Μέγα Πάσχα, ὅτε καὶ περιφέρονται ἀναπεπταμέναι καθ' ἅπαντας τοὺς ναοὺς. Ἐλαβε δὲ θρησκευτικὸν χαρακτήρα πρὸς ἀποσυγὴν σκανδάλων πρὸς τοὺς Τούρκους, μὴ θέλοντας πλέον σπαχίπδες.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΩΤΩΝ ΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΛΑΡΥΓΓΟΣ Ν. Γ. ΦΙΛΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΤΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ἐπὶ πενταετίαν σπουδάζας ἐν Παρίσι-οις παρὰ τοῖς κ. κ. Fauvel, Gougenheim καὶ Lermoyez κλπ. θεραπεύει τὰ νοσήματα τῶν ὠτων, (ὠτόρροια, πολύποδας τῶν ὠτων, διάτρυσιν τοῦ τυμπάνου, νέκρωσιν τῶν ὠταρρίων κλπ.) ὡς καὶ τὰ νοσήματα τῆς ρινὸς καὶ λάρυγγος (σφύλιν, φθίσιν, πολύποδας, καρκίνος κλπ.) δι' ὅλους νεωτάτης μεθόδου καὶ τελειω-τάτων ἐργαλείων ἐσχάτως καὶ πάλιν πρὸς τοῦτο μεταβὰς εἰς Παρίσιον παρακολουθήσας τὰς με-θόδους τοῦ εἰδικοῦ τούτου κλάδου.

Ὡραὶ ἐπισκέψεως 10—12 καὶ 3—5 καθ' ἑκάστην.

Ὁδὸς Ἀγίας Φιλοθέης ἀριθ. 12, ἀκτικῶν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου.

ΕΞΕΛΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΗΠΕΙΡΟΣΕΣΣΑΛΕ», ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ

(Ἐνταῦθα πλατείας Δικαστηρίων)

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἠνέωξεν ξενοδοχεῖον τοῦ ὕψους ἐν Λαρίσσει ὁ ἐκ Ζαγορίου πασίγνω-στος Διηγητὴς Στυλιανός. Οἱ διερχόμενοι πα-τριῶται δύνανται νὰ εὐρωσιν πᾶσαν περιποίησιν παρὰ τοῦ προθύμου τούτου διευθυντοῦ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου κα-θιερίτης ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτῇ τιμῇ ἀνα-ταγωνίσταί εἶνε τὰ μόνυ συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κουρεῖο.